

Vint anys de la UdG: senzill com això

Josep Llorenç, fa vint anys, atenia clients al mostrador d'un banc. Hi va començar de ben jove i es va formar dins l'empresa, en la qual va dur una vida que el satisfesia prou. Un cop jubilat va voler anar a estudi a la UdG, tot i que no hauria dit mai, l'any 1992, quan venia hipoteques que els clients retornaven al divuit i mig per cent d'interès, que vint anys després aniria a la universitat de la seva Girona

natal. La Universitat, per al Josep del 1992, era una cosa per als fills, perquè era el camí necessari (en té dos, un noi i una noia, i tots dos s'han llicenciat a la UdG, ella en dret i ell en enginyeria). Què ha fet que s'hagi decidit per estudiar, un cop finalitzat l'itinerari laboral? Seguir l'exemple dels fills? O, potser, no deixar escapar l'oportunitat de fer allò que li semblava que precisament els fills havien fet perquè ell no n'havia tingut l'oportunitat?

Els anys setanta i vuitanta, a molts dels pares dels que formen el gruix dels estudiants de la UdG no els passava pel cap que Girona seria una ciutat universitària. Els estudis superiors tenien un escenari fragmentat: una primera part es podia fer –en

Vint anys en quatre números

L'any 1992 a la UdG hi havia 192 membres del personal d'administració i serveis. Avui, n'hi ha 614. La Universitat de Girona tenia, aleshores, 441 professors. Avui n'hi ha 1.898. De les 23 titulacions del 1992 hem passat als 41 graus actuals, i dels 7.200 estudiants d'aleshores als més de 16.000 d'enguany. La superfície total de la Universitat ultrapassa avui els 170.000 m², una xifra que ens parla de la gran expansió dels campus que fa vint anys, amb 40.000 m², era tot just un somni.

alguns casos– a Girona, però calia anar a l'Autònoma de Barcelona per acabar-los. La titulació, com si diguéssim, la donaven els de fora, els del cap i casal. No sé si mai ningú ha quantificat la fuga de cervells d'aquells primers anys d'eclosió universitària en què calia marxar per estudiar i no sempre, quan es tenia el títol sota el braç, es veia clar el camí de retorn.

En canvi, avui, el que se'n

va fora a estudiar és perquè vol. Amb quaranta-una

titulacions, la UdG cobreix el gruix de la

demanda d'estudis universitaris. L'oferta és prou solvent per no desestimar-la i, quan es fa, cal justificar per què: per trencar motlles familiars, per descobrir nous horitzons...; opcions lícites, és clar, però que han esdevingut minoritàries. La UdG és el

far no només dels joves de la ciutat, sinó dels de totes les terres gironines. Sis-cents vénen d'Olot, per exemple. Per tant, la institució universitària ha reforçat la capitalitat de la ciutat de Girona sense que el detall hagi fet perdre ni un bri de personalitat a cap dels racons del territori. La Universitat ha fet de Girona, en vint anys, una capital sense centralisme.

Josep Llorenç va a la UdG gràcies al programa de formació per a la gent gran. Els joves d'ací i d'allà de la província tenen en la UdG el referent principal. La integració territorial i humana és total. Si encara n'hi ha que qüestionen l'impacte de la Universitat és perquè li demanen alguna cosa que, avui, cap universitat no pot donar. De la mateixa manera, si algú li ho hagués pronosticat, Josep no s'hauria cregut ni que es veuria d'estudiant, ni que el negoci dels bancs aniria tan malament. La universitat és plural i massiva: és dels joves i dels grans, dels professors, dels estudiants, dels que hi treballen, de la ciutat de Girona i del darrer poblet de la província. En vint anys la UdG ha esdevingut la universitat de tots. Res més senzill que això, però no més senzill que això.

